

Arrest

nr. 232 953 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 oktober 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 29 september 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 september 2010.

Op 11 maart 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 oktober 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 72 009 van 16 december 2011 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 maart 2012 wordt de aanvraag van 25 oktober 2011 onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 89 777 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 15 maart 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. Bij arrest van de Raad nr. 89 775 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 april 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 12 september 2012 wordt de aanvraag van 13 april 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 12 september 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 17 september 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Een geplande repatriëring op 18 september 2012 wordt geannuleerd.

Op 18 september 2012 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven.

Bij arrest van de Raad nr. 87 813 van 19 september 2012 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de twee beslissingen van 12 september 2012 verworpen.

Op 12 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad nr. 91 470 van 13 november 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Bij arrest van de Raad nr. 92 970 van 6 december 2012 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 13*septies* van 12 september 2012 verworpen.

Op 29 mei 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 5 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 12 november 2013 deelt de gemeente aan de procureur des Konings mee dat verzoekster en haar partner zich zijn komen aanbieden en vraagt een onderzoek naar de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 20 november 2013 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 21 november 2013 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand om de registratie van deze verklaring uit te stellen.

Op 28 maart 2014 geeft de procureur des Konings een negatief advies.

Op 14 april 2014 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 25 september 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 november 2014 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 11 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13quinquies). Bij arrest van de Raad nr. 154 114 van 8 oktober 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 6 augustus 2015 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in.

Op 17 september 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 26 september 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad nr. 156 377 van 12 november 2015 wordt de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2015 vernietigd.

Bij arrest van de Raad nr. 161 789 van 11 februari 2016 wordt het bevel van 26 september 2015 vernietigd.

Op 18 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 169 432 van 9 juni 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 10 mei 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest van de Raad nr. 176 459 van 18 oktober 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 juli 2018 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.07.2018 werd ingediend en op datum van 04.01.2019 werd geactualiseerd door :

*K., S. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Turkije
geboren te I. op (...)1979
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.12.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 17.09.2012 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 11.06.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar derde asielaanvraag, ingediend op 17.11.2014, werd afgesloten op 24.02.2015 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 06.08.2015 een vierde maal asiel vroeg. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14.06.2016 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en bijna drie maanden voor de eerste, één jaar en negen maanden voor de tweede, iets meer dan drie maanden voor de derde en iets meer dan tien maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het verblijf van haar kinderen in België. Het zou de bedoeling zijn om het gezinsleven met haar kinderen te hervatten en opnieuw op te bouwen. Mevrouw zou het ouderlijk gezag over haar kinderen willen herwinnen en zo een verblijfsrecht afdwingen. Uit het administratief dossier blijkt dat drie kinderen van betrokkene, met name B. A. (R.R. xxx), B. Ü. (R.R. xxx) en B. E. (R.R. xxx) in België verblijven en dat zij op 30.01.2019 een asielaanvraag indienden die nog lopende is. Ter staving van haar banden met haar kinderen legt betrokkene hun geboorteaktes voor evenals schoolattesten van het schooljaar 2017/2018 en het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Idil, Turkije, d.d. 15.03.2012 dat de voogdij over de kinderen toekent aan de vader behalve de voogdij over het jongste kind E. dat aan betrokkene werd toegekend. Echter, op het ogenblik dat de rechtbank dit vonnis uitspreekt, bevindt betrokkene zich al in België. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel bewijs van banden voorlegt met haar kinderen sinds haar aankomst in België, volgens haar verklaringen op 29.09.2010. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij banden onderhield met haar kinderen in de periode dat zij in België verbleef en haar kinderen in Turkije. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs van banden in deze periode, niettegenstaande de rechtbank haar het hoederecht had gegeven over het jongste kind. Ook nu de kinderen in België verblijven, toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat zij banden heeft met het kinderen. Zij legt enkel het schoolattest van haar drie kinderen voor van het schooljaar 2017/2018. Echter, dergelijk schoolattest toont enkel aan dat haar kinderen hier naar school gaan maar niet dat betrokkene banden heeft met haar kinderen. Verder merken we op dat betrokkene vier kinderen heeft. Haar dochter, R., is niet meegekomen naar België en verblijft nog steeds in Turkije. Verder merken we op dat haar enkel haar jongste zoon E. nog minderjarig is (in februari 2020 wordt hij meerderjarig), haar andere zoons zijn reeds meerderjarig. Betrokkene legt ook geen bewijs voor van ondernomen stappen om een eventueel bezoekrecht te bekomen of om de voogdij over haar jongste kind te verkrijgen dat haar werd toegekend door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Idil, Turkije. Betrokkene beweert dat zij hiertoe allereerst dient te beschikken over een verblijfsrecht in België. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene haalt aan dat Rechtbank van Eerste Aanleg te Idil het hoederecht aan de vader van de kinderen gaf omdat zij niet in Turkije verbleef en dus niet kon instaan voor het onderhoud van de kinderen. Echter, deze informatie is niet correct. Uit het voorgelegde vonnis d.d. 15.03.2013 blijkt dat de rechtbank haar het hoederecht

toekende over haar jongste zoon. We stellen echter vast dat betrokkene nooit enige stappen ondernomen heeft om dit hoederecht ook effectief uit te voeren. Op het moment van de uitspraak van de rechtbank beschikte betrokkene evenmin over een enig verblijfsrecht in België. Haar beweringen worden aldus niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier.

De loutere aanwezigheid op het Belgische grondgebied van haar drie kinderen, waarvan twee reeds meerderjarig zijn, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid omdat er geen sprake is van enige gezinscel tussen betrokkene en haar kinderen en dit sinds 2010 en omdat betrokkene geen enkel bewijs van effectieve banden voorlegt tussen haarzelf en haar kinderen, en dit ook sinds 2010. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de aanwezigheid van haar drie kinderen op het Belgische grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds meer dan acht jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven waarvan drie jaar in wettig verblijf, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat zij in het verleden een arbeidskaart bekomen zou hebben, dat zij als afwasser zou gewerkt hebben, dat haar vorige werkgevers tevreden zouden zijn over het geleverde werk en haar werkgever, dat zij goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij over een uitgebreid netwerk van vrienden en kennissen zou beschikken, dat zij reeds behoorlijk de Nederlandse taal zou spreken, dat zij deelnam aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat zij haar arbeidskaart C voorlegt, evenals twee arbeidsovereenkomsten, verschillende loonfiches uit 2013 en 2014 en kopies van verschillende identiteitskaarten evenwel zonder verdere bijhorende verklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”

Op 13 september 2019 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 240 523.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“2.2. NOPENS DE ERNSTIGE MIDDELEN

2.2.1. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. ART. 8 EVRM IUO. ART. ART. 3 EN 28 VAN HET KINDERRECHTENVERDAG IUO. ART. 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE

3.

Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk gewezen op de aanwezigheid van haar drie kinderen op Belgisch grondgebied als buitengewone omstandigheid.

4.

Verwerende partij ontwikkelt een heel betoog om finaal tot de conclusie te komen dat de aanwezigheid van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

5.

Een belangrijke omstandigheid is het gegeven dat aan verzoekster bij beslissing dd. 15.03.13 het ouderlijk gezag en het hoederecht aan verzoekster werd toegekend over de minderjarige zoon, E. B. Dit wordt niet betwist door de gemachtigde en blijkt afdoende uit de neergelegde stukken.

Evenmin betwist is dat de zoon E. thans op Belgisch grondgebied verblijft en hier school loopt.

Teneinde dit hoederecht effectief te kunnen uitoefenen is het voor verzoekster noodzakelijk met haar zoon op Belgisch grondgebied te verblijven. De zoon van verzoekster verblijft immers op Belgisch grondgebied en zijn asielpcedure is hangende (cfr. ook de bestreden beslissing en het administratief dossier).

Voorgaande vormt uiteraard wel een buitengewone omstandigheid welke verantwoordt dat verzoekster de aanvraag indient bij de burgemeester en niet terugkeert naar Turkije om aldaar de aanvraag in te dienen.

M.b.t. deze buitengewone omstandigheid neemt de gemachtigde geen uitdrukkelijk standpunt in. De gemachtigde beperkt zich ertoe te stellen dat er geen effectieve banden zouden zijn tussen haar en de kinderen. Deze overweging doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat het ouderlijk gezag over haar minderjarige zoon exclusievelijk aan verzoekster werd toegekend en dat de zoon thans op Belgisch grondgebied verblijft.

Door niet in concreto in te gaan op deze specifieke omstandigheid schendt de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook de materiële motiveringsplicht krachtens dewelke hij ertoe gehouden is te motiveren nopens alle relevante omstandigheden eigen aan de zaak.

De gemachtigde heeft overigens geen enkel onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid voor verzoekster om dit hoederecht uit te oefenen vanuit Turkije terwijl haar zoon op Belgisch grondgebied is. De uitoefening van het hoederecht vanuit Turkije over haar zoon is overigens de facto (en ook de iurè) volstrekt onmogelijk aangezien de verstandhouding met de vader volledig verstoord is en een normale communicatie tussen de ouders helaas niet aan de orde is.

6.

Het verzuim om rekening te houden met deze specifieke omstandigheid kan bovendien worden beschouwd als een schending van art. 8 EVRM, de artt. 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135- 136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

Art. 24 van het Handvest bepaalt:

‘Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.’

Bovendien kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen uit het VN- Kinderrechtenverdrag (Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind):

‘Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid’ het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.’

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben directe werking.

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: "Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions — by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action our court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

In casu houdt de betsreden beslissing onvoldoende rekening met het belang van het kind, laat staan dat het belang van het kind E. de eerste overweging vormt. Het belang van het kind veronderstelt dat het kind daadwerkelijk bij de ouder kan verblijven aan wie het hoederecht werd toegekend en kan beschikken over diens zorg, onderhoud en opvoeding.

Zoals hoger reeds aangegeven, beperkt de gemachtigde zich ertoe te stellen dat er geen gezinscel en geen band zou bestaan tussen verzoekster en haar kinderen. Het belang van E. om te verblijven bij zijn moeder aan wie het hoederecht werd toegekend, vormt niet het voorwerp van enig concreet onderzoek. De toekenning van het hoederecht aan de moeder is nota bene wel te beschouwen als een belangrijke indicatie van de band tussen verzoekster en E. (indien niet affectief, dan minstens wel juridisch afdwingbaar...)

Het belang van het kind E. is niet, minstens op gebrekkige en onvolledige wijze in overweging genomen."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht (art. 62 Vw. van de Vreemdelingenwet) juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, juncto het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 8 EVRM en art. 3 en 28 van het IVRK en van artikel 24 HGEU. Verzoekster voert aan dat zij het hoedrecht heeft over haar minderjarige zoon E. B. en dat deze een hangende asielaanvraag heeft zodat dit een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoekster heeft het element van de hangende asielaanvraag van haar zoon niet aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten hierop niet te zijn ingegaan in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing staat het volgende over de situatie van verzoekster en haar kinderen:

'(...)

Verzoekster onderneemt geen enkele poging om deze vaststellingen te weerleggen. Het loutere feit dat verzoekster het hiermee niet eens is, maakt geenszins dat is aangetoond dat deze vaststellingen onjuist zouden zijn of dat hiermee de bovenvermelde bepalingen zouden geschonden worden. De verzoekende partij geeft te kennen het met deze beoordeling niet eens te zijn, maar zij laat na aan te tonen waarom de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid niet tot de door hem gemaakte vaststellingen mocht komen. Wat tenslotte de aangevoerde schendingen van het kinderrechtenverdrag (art. 3 en 28) en artikel 24 HWEU en artikel 8 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat los van de vraag of deze bepalingen van het het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben, uit de motieven blijkt dat er hoe dan ook uitgebreid op de specifieke situatie van verzoekster en haar kinderen is ingegaan. Haar kritiek dat dit niet het geval is, mist dan ook feitelijke grondslag. Het komt verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen in welke mate de verwerende partij een verkeerde of onvolledige beoordeling heeft gemaakt van dit hoger belang van het kind, precies bekeken vanuit de contouren van de verschillende bepalingen die zij aanhaalt. Zij blijft daartoe echter in gebreke. Verzoekster toont op geen enkele wijze de onjuistheid aan van de motivering dat zij geen banden met haar kinderen heeft (ook niet met het minderjarig kind). Er kan dan ook niet ingezien worden hoe deze beslissing de belangen van haar kinderen zou kunnen benadelen of een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen vormen, nu er geen gezinsleven met hen wordt aangetoond en er een afdoende onderzoek van de situatie van verzoekster en haar kinderen werd

ondernomen. De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen worden bijgevolg niet geschonden. Het enig middel is dan ook ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.3.3. In haar aanvraag van 30 juli 2018 heeft verzoekster het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- het langdurig verblijf van verzoekster op Belgisch grondgebied (meer dan acht jaar);
- de aanwezigheid van haar drie zonen op Belgisch grondgebied *“voor wie thans een aanvraag gezinshereniging loopt, volgens de informatie welke zij van de vader mocht ontvangen; het is de bedoeling dat verzoekster haar gezinsleven met haar kinderen hervat en opnieuw opbouwt (cfr. Infra)”*;
- de redenen ten gronde rechtvaardigen de indiening in België.

Bij de redenen ten gronde zet verzoekster inzake haar kinderen uiteen dat deze sinds ongeveer een jaar in België verblijven bij hun vader en dat zij hier school lopen. Het ouderlijk gezag over de kinderen is exclusief bij de vader, gelet op het Turkse vonnis van 15 maart 2012 van de rechtbank van eerste aanleg te Idil. Dit omdat verzoekster toen zonder inkomen in België verbleef en de vader in Turkije wel de kinderen kon onderhouden. Nu haar kinderen zich in België bevinden, wenst verzoekster het ouderlijk gezag te herwinnen en een verblijfsrecht af te dwingen. Er is geen omgangsregeling.

3.3.4. In het middel voert verzoekster aan dat bij beslissing van 15 maart 2013 (bedoeld wordt: 2012) het ouderlijk gezag en het hoederecht over het enig nog minderjarig kind E. aan haar werd toegekend. Om het hoederecht effectief uit te kunnen oefenen is het nodig dat zij samen met haar zoon in België verblijft. De asielprocedure van haar zoon is hangende. Dit is volgens haar een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag niet in Turkije kan worden ingediend, maar hierover neemt de verwerende partij geen standpunt in. Dat er geen effectieve banden zouden zijn tussen verzoekster en de kinderen, doet volgens haar geen afbreuk aan het gegeven dat het ouderlijk gezag over de zoon exclusief aan haar werd toegekend en dat de zoon nu in België verblijft. Verzoekster voegt hieraan toe dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid voor verzoekster om het hoederecht vanuit Turkije uit te oefenen voor de duur van de behandeling van haar aanvraag, terwijl haar zoon in België is. Verzoekster stelt dat de uitoefening van het ouderlijk gezag vanuit Turkije volstrekt onmogelijk is gezien de verstandhouding met de vader volledig verstoord is.

Verzoekster stelt vervolgens dat het verzuim om rekening te houden met deze specifieke omstandigheid een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest. Het belang van het kind moest worden meegenomen in de belangenafweging en verzoekster stelt dat dit erin bestaat dat het kind bij de ouder kan verblijven die het hoederecht heeft en die kan beschikken over de zorg, onderhoud en opvoeding van dit kind.

3.3.5. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar aanvraag van 30 juli 2018 geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij het ouderlijk gezag heeft over haar nog enig minderjarig kind E. en uitdrukkelijk stelde dat de informatie over de kinderen afkomstig was van de vader van de kinderen, bij wie de drie kinderen, waarvan twee meerderjarig, in België verblijven. Zij stelde in haar aanvraag uitdrukkelijk *“Het ouderlijk gezag over de kinderen is thans exclusief bij de vader (A.). De rechtbank van eerste aanleg te Idil kende het ouderlijk gezag aan de vader toe bij vonnis dd. 15 maart 2012, om reden dat verzoekster in België verbleef (zonder inkomen) en aangezien de kinderen bij de vader in Turkije verbleven, en de vader met zijn inkomen wel voor het onderhoud van de kinderen kon instaan.”* Zij voegde bij haar aanvraag een vertaling van het Turkse vonnis van 15 maart 2012.

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met de correcte feiten, namelijk dat aan verzoekster de voogdij werd toegekend over het jongste kind E. In het verzoekschrift vermeldt verzoekster dan zelf voor het eerst dat zij het ouderlijk gezag heeft over het kind E.

3.3.6. Verzoekster stelt in het middel dat het noodzakelijk is dat zij in België verblijft om haar hoederecht (bedoeld wordt: ouderlijk gezag) effectief te kunnen uitoefenen. Hiermee gaat zij echter volledig voorbij aan volgende motieven:

“Echter, op het ogenblik dat de rechtbank dit vonnis uitspreekt, bevindt betrokkene zich al in België. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel bewijs van banden voorlegt met haar kinderen sinds haar aankomst in België, volgens haar verklaringen op 29.09.2010. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij banden onderhield met haar kinderen in de periode dat zij in België verbleef en haar kinderen in Turkije. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs van banden in deze periode, niettegenstaande de rechtbank haar het hoederecht had gegeven over het jongste kind. Ook nu de kinderen in België verblijven, toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat zij banden heeft met het kinderen.”

“Verder merken we op dat haar enkel haar jongste zoon E. nog minderjarig is (in februari 2020 wordt hij meerderjarig), haar andere zoons zijn reeds meerderjarig. Betrokkene legt ook geen bewijs voor van ondernomen stappen om een eventueel bezoekrecht te bekomen of om de voogdij over haar jongste kind te verkrijgen dat haar werd toegekend door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Idil, Turkije. Betrokkene beweert dat zij hiertoe allereerst dient te beschikken over een verblijfsrecht in België. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs.”

“We stellen echter vast dat betrokkene nooit enige stappen ondernomen heeft om dit hoederecht ook effectief uit te voeren. Op het moment van de uitspraak van de rechtbank beschikte betrokkene evenmin over een enig verblijfsrecht in België. Haar beweringen worden aldus niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij erop wijst dat verzoekster al in België verbleef op het ogenblik dat zij in Turkije bij vonnis de voogdij kreeg over het jongste kind E. en dat er geen bewijzen worden voorgelegd van banden met dit kind. Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster in België een asielaanvraag indiende op 30 september 2010 en daarna verschillende andere procedures doorliep, waaruit blijkt dat zij het grondgebied van het Rijk intussen niet heeft verlaten. Uit de aanvraag blijkt dat verzoeksters zoon E. ongeveer sinds juli 2017 in België verblijft en dat zij hier in België nog geen contact met hem had. Verzoekster toont dus niet aan dat zij sinds september 2010 nog contact had met dit kind, ook niet sinds 15 maart 2012, datum waarop ze de voogdij over hem kreeg. Dit motief strookt met de gegevens van het dossier.

De verwerende partij wijst er ook op dat verzoekster niet aantoont dat zij eerst over een verblijfsrecht in België moet beschikken om een bezoekrecht te verkrijgen of om effectief de voogdij uit te oefenen over het kind E., waarvan de voogdij haar bij vonnis werd toegekend. De verwerende partij kan worden gevolgd, gezien uit het Turkse vonnis blijkt dat het verblijf van verzoekster in België geen beletsel vormde voor het toekennen van de voogdij en gezien het feit dat verzoekster geen elementen bijbrengt waaruit zou blijken dat zij over een verblijfsrecht in België dient te beschikken om een familiaal rechtelijke procedure op te starten. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd in haar betoog dat zij in België moet verblijven om het hoederecht/ouderlijk gezag over haar kind, dat haar bij vonnis werd toegekend, uit te oefenen.

3.3.7. Verzoekster meent dat het een buitengewone omstandigheid vormt dat zij in België moet verblijven om het hoederecht/ouderlijk gezag over haar zoon te kunnen uitoefenen die in België verblijft. In dit verband volstaat het vast te stellen dat verzoekster dit element in haar aanvraag niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, zodat de verwerende partij hier niet kon op antwoorden en hier niet concreet op diende in te gaan. In haar aanvraag vermeldde verzoekster immers als buitengewone omstandigheden enkel haar langdurig verblijf en de aanwezigheid van haar drie zonen, met wie zij het gezinsleven wil hervatten.

3.3.8. Waar verzoekster aanvoert dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid voor haar om het hoederecht vanuit Turkije uit te oefenen terwijl haar zoon in België is, wordt herhaald dat verzoekster dit hoederecht niet had aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Daarnaast rijst de vraag naar het belang van verzoekster bij dit onderdeel van het middel, gezien zij in de periode maart 2012 (datum verkrijgen voogdij over zoon E.) – juli 2017 (datum aankomst zoon E. in België) in België verbleef en haar zoon, waarover zij de voogdij had, in Turkije. Verzoekster heeft dus gedurende meer dan vijf jaar in de situatie geleefd dat zij vanuit het ene land de voogdij uitoefende over haar zoon in een ander land, zodat zij niet op ernstige wijze kan aanvoeren dat de verwerende partij daar nu een onderzoek naar moet voeren. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekster sinds maart 2012 enige stappen heeft gezet om dit ouderlijk gezag dat haar bij vonnis was toegekend, effectief uit te oefenen.

3.3.9. De Raad herhaalt dat verzoekster als buitengewone omstandigheden enkel heeft aangehaald dat zij reeds acht jaar in België verblijft en dat haar drie zonen hier aanwezig zijn, met wie zij het gezinsleven wenst te hervatten. Op deze elementen wordt als volgt geantwoord:

“We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel bewijs van banden voorlegt met haar kinderen sinds haar aankomst in België, volgens haar verklaringen op 29.09.2010. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij banden onderhield met haar kinderen in de periode dat zij in België verbleef en haar kinderen in Turkije. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs van banden in deze periode, niettegenstaande de rechtbank haar het hoederecht had gegeven over het jongste kind. Ook nu de kinderen in België verblijven, toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat zij banden heeft met het kinderen.”

“De loutere aanwezigheid op het Belgische grondgebied van haar drie kinderen, waarvan twee reeds meerderjarig zijn, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid omdat er geen sprake is van enige gezinscel tussen betrokkene en haar kinderen en dit sinds 2010 en omdat betrokkene geen enkel bewijs van effectieve banden voorlegt tussen haarzelf en haar kinderen, en dit ook sinds 2010. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de aanwezigheid van haar drie kinderen op het Belgische grondgebied.”

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds meer dan acht jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven waarvan drie jaar in wettig verblijf, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat zij in het verleden een arbeidskaart bekomen zou hebben, dat zij als afwasser zou gewerkt hebben, dat haar vorige werkgevers tevreden zouden zijn over het geleverde werk en haar werkgever, dat zij goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij over een uitgebreid netwerk van vrienden en kennissen zou beschikken, dat zij reeds behoorlijk de Nederlandse taal zou spreken, dat zij deelnam aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat zij haar arbeidskaart C voorlegt, evenals twee arbeidsovereenkomsten, verschillende loonfiches uit 2013 en 2014 en kopies van verschillende identiteitskaarten evenwel zonder verdere bijhorende verklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog uitgebreid ingegaan op de voogdij die verzoekster heeft over het jongste kind E., zoals hierboven weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekster betwist de hier weergegeven motieven niet, zij betwist immers niet dat zij geen bewijs heeft voorgelegd van effectieve banden tussen haarzelf en de kinderen, niettegenstaande de rechtbank haar het ouderlijk gezag heeft gegeven over het jongste kind.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.10. Verzoekster voert aan dat het verzuim om rekening te houden met de omstandigheid dat zij in België moet verblijven samen met haar minderjarige zoon om het ouderlijk gezag te kunnen uitoefenen, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en het in deze artikelen vervatte belang van het kind.

Zoals reeds gesteld, heeft verzoekster dit gegeven niet aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Verzoekster heeft wel melding gemaakt van de aanwezigheid in België van haar kinderen, waaronder het jongste kind dat nog minderjarig is, zeventien jaar oud op het ogenblik van de bestreden beslissing. Hierover motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het verblijf van haar kinderen in België. Het zou de bedoeling zijn om het gezinsleven met haar kinderen te hervatten en opnieuw op te bouwen. Mevrouw zou het ouderlijk gezag over haar kinderen willen herwinnen en zo een verblijfsrecht afdwingen. Uit het administratief dossier blijkt dat drie kinderen van betrokkene, met name B. A. (R.R. xxx), B. Ü. (R.R. xxx) en B. E. (R.R. xxx) in België verblijven en dat zij op 30.01.2019 een asielaanvraag indienden die nog lopende is. Ter staving van haar banden met haar kinderen legt betrokkene hun geboorteaktes voor evenals schoolattesten van het schooljaar 2017/2018 en het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Idil, Turkije, d.d. 15.03.2012 dat de voogdij over de kinderen toekent aan de vader behalve de voogdij over het jongste kind E. dat aan betrokkene werd toegekend. Echter, op het ogenblik dat de rechtbank dit vonnis uitspreekt, bevindt betrokkene zich al in België. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel bewijs van banden voorlegt met haar kinderen sinds haar aankomst in België, volgens haar verklaringen op 29.09.2010. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij banden onderhield met haar kinderen in de periode dat zij in België verbleef en haar kinderen in Turkije. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs van banden in deze periode, niettegenstaande de rechtbank haar het hoederecht had gegeven over het jongste kind. Ook nu de kinderen in België verblijven, toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat zij banden heeft met het kinderen. Zij legt enkel het schoolattest van haar drie kinderen voor van het schooljaar 2017/2018. Echter, dergelijk schoolattest toont enkel aan dat haar kinderen hier naar school gaan maar niet dat betrokkene banden heeft met haar kinderen. Verder merken we op dat betrokkene vier kinderen heeft. Haar dochter, R., is niet meegekomen naar België en verblijft nog steeds in Turkije. Verder merken we op dat haar enkel haar jongste zoon E. nog minderjarig is (in februari 2020 wordt hij meerderjarig), haar andere zoons zijn reeds meerderjarig. Betrokkene legt ook geen bewijs voor van ondernomen stappen om een eventueel bezoekrecht te bekomen of om de voogdij over haar jongste kind te verkrijgen dat haar werd toegekend door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Idil, Turkije. Betrokkene beweert dat zij hiertoe allereerst dient te beschikken over een verblijfsrecht in België. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene haalt aan dat Rechtbank van Eerste Aanleg te Idil het hoederecht aan de vader van de kinderen gaf omdat zij niet in Turkije verbleef en dus niet kon instaan voor het onderhoud van de kinderen. Echter, deze informatie is niet correct. Uit het voorgelegde vonnis d.d. 15.03.2013 blijkt dat de rechtbank haar het hoederecht toekende over haar jongste zoon. We stellen echter vast dat betrokkene nooit enige stappen ondernomen heeft om dit hoederecht ook effectief uit te voeren. Op het moment van de uitspraak van de rechtbank beschikte betrokkene evenmin over een enig verblijfsrecht in België. Haar beweringen worden aldus niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier. De loutere aanwezigheid op het Belgische grondgebied van haar drie kinderen, waarvan twee reeds meerderjarig zijn, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid omdat er geen sprake is van enige gezinscel tussen betrokkene en haar kinderen en dit sinds 2010 en omdat betrokkene geen enkel bewijs van effectieve banden voorlegt tussen haarzelf en haar kinderen, en dit ook sinds 2010. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de aanwezigheid van haar drie kinderen op het Belgische grondgebied.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinsleven tussen verzoekster en haar kinderen, twee meerderjarige zonen en een minderjarige zoon (17 jaar oud) niet wordt aanvaard. De verwerende partij stelt dat aan verzoekster het ouderlijk gezag over haar jongste zoon werd toegekend bij vonnis van een Turkse rechtbank van 15 maart 2012, maar voegt hieraan toe dat verzoekster zich al in België bevond op het ogenblik dat de rechtbank dit vonnis uitsprak. De verwerende partij stelt vast dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt van banden met haar kinderen sinds haar aankomst in België in september 2010, zij toont immers niet aan dat ze banden onderhield met haar kinderen in de periode dat zij in België verbleef en haar kinderen in Turkije. Vervolgens wordt gesteld dat verzoekster ook niet aantoonbaar dat zij heden, nu de kinderen in België verblijven, er banden mee heeft. Zij legt immers geen bewijs voor dat zij stappen heeft ondernomen om de voogdij die haar in Turkije werd toegekend, in België effectief uit te oefenen. Verzoeksters beweringen over het feit dat zij hier een verblijfsrecht moet hebben vooraleer dit kan, zijn niet gestaafd. De verwerende partij besluit : *“De loutere aanwezigheid op het*

Belgische grondgebied van haar drie kinderen, waarvan twee reeds meerderjarig zijn, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid omdat er geen sprake is van enige gezinscel tussen betrokkene en haar kinderen en dit sinds 2010 en omdat betrokkene geen enkel bewijs van effectieve banden voorlegt tussen haarzelf en haar kinderen, en dit ook sinds 2010. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de aanwezigheid van haar drie kinderen op het Belgische grondgebied."

In het middel beperkt verzoekster zich tot het benadrukken dat er geen rekening werd gehouden met het belang van het kind.

De Raad stelt vast dat de motieven van de verwerende partij inzake het niet aanwezig zijn van een gezinscel tussen verzoekster en haar kinderen, waaronder haar minderjarig zeventienjarig kind, steunen op de stukken van het administratief dossier. In haar aanvraag van 30 juli 2018 geeft verzoekster zelf aan dat zij sinds 2010 onafgebroken in België verblijft, dat haar drie kinderen waarvan één minderjarig kind, op dat ogenblik 16 jaar, sinds kort in België verblijven, dat zij "volgens de informatie waarover verzoekster beschikt" thans "ca. 1 jaar bij hun vader" verblijven, dat het "de bedoeling" is "dat verzoekster haar gezinsleven met haar kinderen hervat en opnieuw opbouwt". Hieruit blijkt dat verzoekster zelf aangeeft dat er geen contact geweest is en geen contact is met de kinderen en dat zij dit wenst te hervatten en op te bouwen. Uit het administratief dossier blijkt voor het overige geen enkele informatie over de kinderen van verzoekster of over banden die zij vanuit België onderhield met haar kinderen in Turkije of, na de komst van de kinderen naar België in 2017, in België. De omstandigheid dat aan verzoekster in 2012 het ouderlijk gezag werd toegekend over haar jongste zoon, 17 jaar oud op het ogenblik van de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk. Bijgevolg steunt het niet op een foutieve feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat er geen sprake is van enige gezinscel tussen verzoekster en haar kinderen.

Nu er geen sprake is van een gezinscel en van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, is er geen inmenging in een (niet bestaand) gezinsleven en kan verzoekster zich niet met goed gevolg beroepen op het hoger belang van het kind. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster specifiek verwijst naar bepalingen inzake kinderen en het hoger belang van het kind, wordt opgemerkt dat indien minderjarige kinderen betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in acht moet worden genomen. *In casu* rijst de vraag of er wel een minderjarig kind betrokken is bij huidige bestreden beslissing. De bestreden beslissing betreft de weigering van een machtiging tot verblijf aan verzoekster, die niet op legale wijze in België verblijft. Verzoeksters minderjarig kind van 17 jaar oud bevindt zich in België, zonder dat aangetoond is dat dit op legale wijze is. Nergens blijkt dat er sinds 2010 contact was tussen verzoekster en dit kind en verzoekster betwist dit niet. Het kind verblijft momenteel bij de vader. Bijgevolg ziet de Raad niet in welke weerslag huidige bestreden beslissing zou kunnen hebben op dit zeventienjarig kind, dat geen contact heeft met verzoekster en dat bij de vader verblijft.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteenzet, onder verwijzing naar internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136). Zoals reeds gesteld maakt verzoekster sinds 2010 geen deel meer uit van het gezin van het kind, dat in Turkije bij verzoeksters familie en daarna bij zijn vader verbleven heeft en nu in België ook bij zijn vader verblijft.

Verzoekster kan *in casu* niet met goed gevolg het hoger belang van het kind en de bepalingen in dit verband aanvoeren.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET